

poslancev je štel glasove. Izid glasovanja je bil, da je bil Stürgkhov predlog odklonjen z 203 glasovi. Zanj je glasovalo le 170 poslancev. Proti so glasovali vsi nemški poslanci in izmed katoliških nemških poslancev opat Treuinfels ter njegova prištaša Trap in Türckheim. Glasovanja pa se je zdržalo 17 katoliških nemških poslancev, med njimi tudi baron Morsey, in vsi socialdemokrati.

Ko se je naznanil izid glasovanja, so slovanski poslanci začeli burno ploskati. Njih srca so kipela narodnega navdušenja in veselja. Nemci pa so tulili, kakor obstreljene zveri. V dvorani je bil nepopisen hrušč. Ministerski predsednik je postal ves blede ter izgubil iz zbornice.

Nemški poslanci so uvideli, da v državni zbornici ne morejo delati proti volji nemških poslancev. Slovani pa so se veselili, da so zopet enkrat premagali nemško trmoglavost.

Nemški listi kar divjajo zaradi tega poraza, zaradi slovanske zmage. Mi Slovenci pa smo veseli, ker je zmagala naša pravična zahteva glede celjske gimnazije, a tudi zaradi tega, ker je nemška ošabnost bila tako sijajno premagana. Slovan gre na dan!

Lepo pisanko so nam prinesli naši državni poslanci za Velikonoč domov iz Dunaja. Mnogo so delali in trpeli zadnji čas, a naj jih tolaži zavest, da so storili svojo narodno dolžnost in da so jim volilci za to iz srca hvaležni.

Državni zbor.

Dunaj, 25. marca 1902.

Boj za celjske slovensko-nemške gimnazijske razrede — naša zmaga!

Več dni je trajala bitka, ki se je večinoma sukala radi Celja; slednjič smo srečno zmagali Slovenci. Branila sta celjske razrede državna poslanca Bastis in Žičkar, deloma tudi dr. Tavčar; streljal pa je na nje s silno slabimi papirnatiimi patronami dr. Pommer; nemški profesor je bitko zgubil. — V sredo 19. marca je govoril o celjski postojanki Berks, v četrtek Žičkar, v petek Pommer. Za Pomerjem je besedo imel nemški katoličan opat Treuinfels, ki je izjavil, da bo glasoval za pravične zahteve Slovencev. Slovanski poslanci so mu živahno ploskali, nemški, osobito pruski ga strastno napadali in zmerjali. Začelo se je glasovati po imenih. Ker so Nemci zahtevali, da se morajo črtati stroški za nekatere slovenske srednje šole, med njimi tudi za slovensko-

nemške gimnazijske razrede v Celju, se je glasovalo najprej tako-le: Tisti poslanci, ki so zato, da se sprejmejo stroški za vse srednje šole — toraj tudi za Celje, — kakor je nasvetovala vlada, so glasovali z dá; oni ki so zahtevali, da se opustijo nekatere slovenske šole, med njimi tudi Celje, so glasovali z ne! To glasovanje se je končalo srečno: 239 poslancev je glasovalo z dá, 144 z ne! S tem je bil obstanek celjskih razredov rešen za l. 1902. Potem je prišla na vrsto glasovita Stürgkhova resolucija, v kateri se zahteva od vlade, naj s prihodnjim šolskim letom opusti celjske slovensko-nemške razrede, enako pa tudi slovensko-nemške vsporednice v Mariboru in naj ustanovi slovensko spodnjo gimnazijo v Mariboru. Mnogo poslancev, kakor tudi ministra Körber in Hartel so imeli vsak svoj alfabetični zapisnik poslancev ter sproti zaznamovali, kako je kateri poslanec glasoval in sproti šteli glasove. Vsa zbornica je bila razdražena, rekel bi: nekako elektrizirana. Ko smo prišli z glasovanjem do črke «k», bili smo Slovani v večini za 24 glasov, potem smo pa padali na 18, 14, 8 in na 2 glasa večine; padli smo dalje tako globoko, da so imeli levičarji že večino 2 glasov. V drugi polovici alfabeta pa smo napredovali zopet mi. Sklepni račun je bil: 203 poslanci so glasovali zoper Stürgkhov predlog, 170 jih je glasovalo za-nj. Napad na celjske razrede se je toraj odbil s 33 glasovi večine.

Ko je predsednik zbornice naznanil vseh glasovanja, je nastal po zbornici nepopisen šum, krik in vik. Desnica je pozdravila naznanilo predsednika z velikanskim ploskanjem, medtem ko so premagani nemški vitezi škripali z zobmi, vpili, žvižgali, ropotali in razbijali ob klopi, da ni bilo mogoče več razumeti besede zborničnega predsednika. Hotel je predsednik še naznaniti to in ono; a vse zaman; nihče ga ni več razumel. Ropot je trajal dalje. Ubogi predsednik si ni mogel pomagati drugače, kakor da je zapustil svoj sedež in zbornico. Zadnja seja pred veliko nočjo je bila s tem zaključena. Omeniti je, da predno se je začelo glasovanje, je še poročevalec grof Stürgkh priporočal, naj se sprejme njegov nasvet, da se premestijo celjski razredi v Maribor. Toda nastal je med njegovim govorom tak hrup po zbornici, da grofa ni bilo mogoče razumeti. Čehi so začeli vpiti: »Doli z grofom Stürgkhom!« in mož je obmolnil. Najbrže je slutil, da ga bo zbornica obsodila. Tako se je tudi zgodilo. Ves blede in prepaden je slonel ob desnici na svojem sedežu, ko je moral poslušati, da je odbit njegov napad na Slovence.

Katere stranke so pa pomagale nam Slovincem do zmage? Glasovali so za obstanek celjskih razredov: Slovenci, Hrvati, Čehi, Poljaki, Rusini, obadva Srba, Rumuni, Italijani, češki veleposestniki in 3 nemški katoliški poslanci, namreč: opat Treuinfels, grof Dürkheim in grof Trapp. Navzoči so bili vsi slovenski in vsi hrvatski poslanci; Čehov je manjkalo treh, Poljakov dveh, enega Rusina; vsi ti so bolani; eden Čeh je moral oditi k pogrebu svoje matere. Proti Slovincem so oddali glasove: vsi pruski, vsi nemški narodnjaki, nemški naprednjaki, krščanski socijalci z dr. Lueggerjem, Scheicherjem, Schöpferjem in Kühschelmom, med tem, ko je bil odsoten vrli Schneider; nemški ustavoverci so glasovali vsi proti nam (med njimi vsi 4 štajerski ustavoverci: Attems, Stürgkh, Moskon in Hackelberg). Kranjski grof Barbo se je odstranil, zoper nas pa je glasoval baron Schwegel. Izmed nemških katoliških poslancev so bili proti nam vsi štajerski Hagenhofer, Wagner, Huber in Schweiger, med tem, ko se je odstranil Morsey. Proti nam sta glasovala tudi Kathrein in Fuchs, kar nas je posebno zbolelo; večina katoliških nemških poslancev se je odstranila. Kaj pa socijalni demokrati? Ti so se zdržali glasovanja in pustili na cedilu svojega voditelja Pernerstorferja, ki je v proračunskem odseku glasoval proti Slovincem.

Da smo zmagali Slovenci, za to se imamo zahvaliti Italijanom in nemškimi katoliškimi poslancem, izmed katerih so vsaj trije glasovali z nami, velika večina pa se jih je odstranila. Italijani so se šele zadnji trenotek odločili, da glasujejo z nami. Storili so to iz maščevanja nad Nemci, ki niso privolili, da se hrvaška gimnazija iz Pazina v Istri premesti v Kastav. Blizu to, kar Nemci zahtevajo zastran celjske gimnazije, naj se prestavi iz tega »velikega nemškega mesta« v Maribor, so zahtevali Lahi, da se namreč hrvaška gimnazija iz Pazina odstrani v oddaljeni Kastav. Z 21. marcem 1902 smemo Slovenci biti sicer zadovoljni, toda nikar ne mislimo, da bodo po tem udarcu mirni ostali naši nasprotniki.

Politični ogled.

Kmetški shod v Gradcu. Na velikonočni torek bodo imeli nemški katoliško misleči kmetje zborovanje svojega kmetškega društva v Gradcu. Društvo ima že 28.000 udov. Sad tega društva je močna kmečka posojilnica in hranilnica za vse nemške kmete, in kmetška zavarovalnica. Na shodu bo go-

„Oh, da ni mi perje dano!
Rad, o rad bi spremljal te;
Pa v ledovje zakovano
Moje revno je srce.“

Blagroval je urne ptice, blagroval je srečne ljudi ter jim voščil srečo, le kadar je drdrala mimo njega kočija z veseljaki, tedaj se je zgrozil nad onimi, ki ne sejejo, pač pa žanjejo — žanjejo njegov trud.

Dan je tekkel za dnevom, mesec za mesecem, leto za letom. Sam ni vedel, kedaj je ta čas prešel, saj dan je bil prav tak kakor prejšnji, novo leto enako staremu.

In danes na veliko soboto se je oziral Ivan na dolgo dobo skoro petnajst let, odkar je zamenjal pero z rovnico, knjigo z jamšarico.

Kako živo se spominja prvih velikonočnih dnij, katere je preživel pod zemljo. S telesom je bil tu, a njegov duh je bil v luči, slišal je žalni »miserere« v cerkvi, čul veselo »alelujo«, videl v duhu množico, ki se je klanjala Križanemu. Mislil je na pomlad, — na solnce — na ljubo, zlato solnce.

A te misli so ga vznemirjale par let, potem je skoro pozabil na to, kaj se godi nad njim. Delal je neumorno kakor stroj, a duša ni bila pri delu, živela je v posebnem svetu. In privadil se je tako temi, da ni pogrešal solnca, saj ga je imel v fantaziji, ni pogrešal gorkote, imel jo je v srcu.

A glej čuda! danes po tolikih letih se mu obnavljajo tisti spomini kakor takrat v mladostni dobi, ko je preživel prvi veliki teden pod zemljo. A današnji spomini so živeji, močnejši kakor takrat; oživijo ga tako, da pozabi na svoje bajno solnce in zaželi si pravega, zaželi zopet videti spomlad — vstajenje. Le še par ur in vrže rovnico in potem ven! — ven! iz zaduhlega rudnika v krasen svet.

A čuj! — Od daleč votlo bobnenje! — zamolkli grom — zemlja se stresa! So-li prišli duhovi, ki hočejo varovati zaklade v zemlji in se sedaj maščujejo nad drznim človekom?

Strop se maje, — podstave se zibljejo, a Ivan obstoji od strahu kakor k zemlji prabit.

Je-li to konec? — Ne, ne! Le jedenkrat naj še vidi naravo, le jedenkrat naj živi kot drugi, naj ne bo v življenju in smrti pokopan! Kakor blisek se mu drve misli za mislijo, ko hiti proti izhodu. Za njim pa šumi kakor bi padali hrasti in pokale skale.

Otet je! — Za njim smrt, — pred njim življenje! — Če bi se bil obotavljal še par trenutkov!?

Že sama misel ga stresa in navdaja z grozo. Je-li čuda, da sklene po dolgih letih si izbrati drug košček kruha, bodisi še tako majhen in trd, da ga bo le vžival v luči!?

Množice se pomikajo proti cerkvi. Ivan se pridruži molilcem, da počasti Stvarnika, da ga zahvali za — svoje vstajenje.

Po milem, pomladanskem zraku zadoni ubran akord zvonov, oznanjujoč vstajenje, vabeč vsako stvar k veselju.

Le doni, zvon, le doni! Spominjaj nas vesoljne ljubezni, da pride tudi za nas veseli dan vstajenja, dan vstajenja milemu narodu slovenskemu!

Velikodušnost in poštenje.

Iz medjimurskega prevel I. Zl. L.

Neka zelo siromašna žena, katere edino veselje je bila njena dobra in krepostna hči, je sla nekega dne s svojo hčerjo k dobro znauemu kardinalu Farnese, kateri je pozneje postal papež z imenom Pavel III. (1534—1549).

Dovoljen jima je bil pristop h kardinalu. Revna mati je žalostno pripovedovala svojo bitko osodo, in je rekla, da ju hoče gospodar tiste hiše, v kateri stanujeta, nagnati izpod strehe, ker mu nima s čim plačati stanarine. Dasi je gospodar silno bogat, vendar noče čakati uboge vdove za pet cekinov. Zato je prišla k dobremu kardinalu prositi pomoči.

Izkušeni kardinal je spoznal iz odkritega obraza in priprostega pripovedovanja, da ste